

19 OCAK'ta ne olmuş tu?

Üç yıl önceydi. Soğuk bir İstanbul gününde, Halaskargazi Caddesi'nde birkaç el silah sesi duyulmuştu. Kafasının karanlığını başına taktığı beyaz bere ile gizleyeceğini zanneden bir caninin elindeki silahtan çıkan mermilerin kıvılcımı vardı o soğuk İstanbul gününün kapalı havasını.

Çiseleyen yağmurun ıslattığı Halaskargazi Caddesi'nin soğuk zeminini hissetmeyen bir adam yüzüstü yatıyordu yerde. Sıradan bir cinayetmişçesine üstüne örtülen gazetelerden habersizdi. Ayakkabılarından birisinin tabanı delikti. Ve tüm bunlar bir gazetenin üçüncü sayfasını süslemek için yeterliydi!

Oysa o gazetelerin altındaki adam, memleketimin dağlarına bahar getiren güneşiydi. Bilincinin yön verdiği kalemi ve kelâmiyla aydınlatıyordu Anadolu insanını. Arkadaşları, komşusu, kardeşleri çok gitmişti ama o inatla "memleketim" lafzını ağız dolusu bir sıcaklıkla söyleyebilmenin mutluluğunu yaşamıştı. İnsan olmanın onurunu anlatıyordu bize, rastlantısal genetik çaprazlamalara esir olmadan. Kafatasıyla değil, onun içindekiyle aydınlatıyordu.

19 Ocak'tı, hava soğuk, ıslak ve nemliydi. Akşamın olmasına daha vardı ama karanlıktı. Kuşlar sığınacak bir yerler arıyordu...Ta ki biz ense kökümüzde bir yanma hissedene kadar, yüreğimize saplanan sapı kanlı demiri kör bir bıçağın acısını hissedene kadar...

19 Ocak'tı, şimdikinden 3 yaş küçüktük. Ölümün soğukluğunu bu kadar yanımızda, yanibaşımızda hissetmemiştik. Her gecenin bir sabahı vardır diyerek Pablo Neruda'ydık, Salvador Allende'ydik, Sivas'ta yanan 35 can'dık, Maraş'ta rahimde öldürülen bebektik, Çorum'da katledilen Alevi'ydik... O gün Hrant olduk, Ermeni olduk... Beyaz bir güvercin olup gökyüzünü özgürleştirdik ama yıkıldı bu kent ve sustuk, acımız tufan oldu yüreğimizde. Yeniden doğacağımıza inandık her ölümle ama birkez daha öldük o gün. Gözyaşlarımızı Halaskargazi'den Haliç'e akıttık, sel olduk yüzbinlerce gözyaşıyla... Yürekllerimiz yan yanaydı, mesafe daha azdı. Pansuman yapmalıydık yüreklerimize yoksa kan kaybından ölecektik. Hiçkırıklarımızla boğduk kenti o gün...

19 Ocak'tı, bir güvercin yatıyordu yerde yüzüstü. Birden doğruldu ve havalandı o güvercin. Tam 3 yıl oldu gideli. Boğazımızda birşeyler düğümlendi. Çünkü yıkıldı bu kent...

Elektrik-Elektronik Mühendisi Ömürhan SOYSAL
EMO Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Yazman Üyesi
omurhan.soyсал@emo.org.tr

"Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür
bir tufan olurum sustuğun her yerde"
Ahmet Telli
Gidersen Yıkılır Bu Kent

